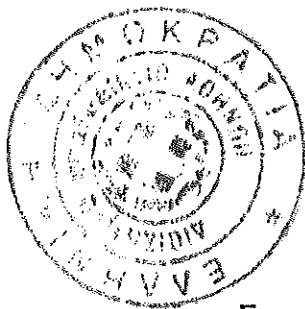

Αριθμός απόφασης: Α18155/2019

Γ.Α.Κ.: 19350/2014

Α.Τ. ΠΕΥΚΗΣ - ΛΥΚΟΒΡΥΣΗΣ
Επιδόθηκε & θυροκολλήθηκε
την 01/10/20 και ώρα 13:20
ΚΑΡΥΤΣΑΣ Αλέξανδρος
Αρχιφύλακας

ΤΟ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Τμήμα 9ο Τριμελές

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 17 Οκτωβρίου 2019, με δικαστές τους: Στυλιανή Μάλλιου, Πρόεδρο Πρωτοδικών Δ.Δ., Αικατερίνη Μούρτου, Πρωτοδίκη Δ.Δ., Χρυσή Καλαμάρα-Φραγκιαδάκη (εισηγήτρια), Πάρεδρο Πρωτοδικών Δ.Δ., και γραμματέα τον Δημήτριο Τσιχλή, δικαστικό υπάλληλο,

για να δικάσει την προσφυγή με χρονολογία καταθέσεως 25.07.2014,

του [REDACTED] κατοίκου Μελισσίων Αττικής [REDACTED] ο οποίος δεν εμφανίσθηκε στο ακροατήριο, αλλά παραστάθηκε με την με ημερομηνία καταθέσεως 27.09.2019 δήλωση, κατ' άρθρο 133 παρ. 2 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, της πληρεξουσίας δικηγόρου του, Σπυριδούλας Καλαποθάκη (Α.Μ. Δ.Σ.Α. 31486),

κατά: 1. του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου (ν.π.δ.δ.) με την επωνυμία «Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων - Ενιαίο Ταμείο Ασφάλισης Μισθωτών» (Ι.Κ.Α. - Ε.Τ.Α.Μ.) και ήδη «Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (Ε.Φ.Κ.Α.), που εδρεύει στην Αθήνα, νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Διοικητή του, ο οποίος δεν παραστάθηκε και 2. του ν.π.δ.δ. με την επωνυμία «Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης» (Ε.Τ.Ε.Α.) και ήδη «Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης και Εφάπαξ Παροχών» (Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π.), που εδρεύει στην Αθήνα, νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Διοικητή του, ο οποίος δεν εμφανίσθηκε στο ακροατήριο, αλλά παραστάθηκε με την με ημερομηνία καταθέσεως 10.10.2019 δήλωση, κατ' άρθρο 133 παρ. 2 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, της πληρεξουσίας δικηγόρου του, Ανθούλας Δερνιτσιώτη (Α.Μ. Δ.Σ.Α. 14991).

Μετά τη συνεδρίαση, το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά τον νόμο

Η κρίση του είναι η εξής:

1. Επειδή, με την κρινόμενη προσφυγή, για την άσκηση της οποίας καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο (βλ. τα υπ' αρ. 2876250 και 5830011, Σειράς Α', ειδικά έντυπα παραβόλου) ζητείται η ακύρωση, άλλως η τροποποίηση: α) της υπ' αρ. 907/06.06.2014 αποφάσεως του Διευθυντή του Τοπικού Υποκαταστήματος Αμαρουσίου του Ι.Κ.Α. – Ε.Τ.Α.Μ. και β) της υπ' αρ. 908/06.06.2014 αποφάσεως του Διευθυντή του ιδίου Υποκαταστήματος. Με τις ως άνω αποφάσεις αποφασίσθηκε η διακοπή, από 01.06.2012, της καταβολής της κυρίας και επικουρικής συντάξεως μερικής αναπηρίας από κοινή νόσο, τις οποίες ο προσφεύγων ελάμβανε από το Ι.Κ.Α. – Ε.Τ.Α.Μ. και το Ε.Τ.Ε.Α. αντιστοίχως, η ακύρωση δε των αποφάσεων αυτών ζητείται, κατ' ορθή ερμηνεία του δικογράφου, προς τον σκοπό αναγνώρισεως του ποσοστού ασφαλιστικής αναπηρίας του προσφεύγοντος σε 50% και άνω, προκειμένου να του χορηγηθεί κύρια και επικουρική σύνταξη μερικής αναπηρίας από κοινή νόσο, για τη χρονική περίοδο από 01.06.2012 έως 31.05.2014.

2. Επειδή, με το άρθρο 51 παρ. 1 του ν. 4387/2016 (Α' 85) συνεστήθη ν.π.δ.δ. με την επωνυμία «Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (Ε.Φ.Κ.Α.), με χρόνο ενάρξεως λειτουργίας την 1η Ιανουαρίου 2017. Με το άρθρο 53 παρ. 1 περ. Α (α) υποπερίπτωση αα και (β) του ιδίου ως άνω νόμου προβλέφθηκε η αυτοδίκαιη ένταξη στον κλάδο κυρίας ασφαλίσεως και λοιπών παροχών του Ε.Φ.Κ.Α., μεταξύ άλλων, των κλάδων κυρίας συντάξεως και ασθενείας του Ι.Κ.Α. – Ε.Τ.Α.Μ., ορίσθηκε δε ότι ο Ε.Φ.Κ.Α. καθίσταται οιονεί καθολικός διάδοχος των εντασσομένων οργανισμών, κλάδων, τομέων κ.α. (άρθρο 51 παρ. 1 ν. 4387/2016), ο οποίος, σύμφωνα με το άρθρο 70 παρ. 9 του ιδίου ως άνω νόμου, συνεχίζει τις εκκρεμείς δίκες που αφορούν σε διαφορές ή υποθέσεις των εντασσομένων σε αυτόν φορέων κοινωνικής

Αριθμός απόφασης: Α18155/2019

ασφαλίσεως. Συνεπώς, κατά το μέρος που η ένδικη διαφορά αφορά σε απόνομή κυρίας συντάξεως αναπηρίας, η δίκη νομίμως συνεχίζεται από τον Ε.Φ.Κ.Α., ως καθ' ου. Περαιτέρω, με το άρθρο 6 παρ. 1 - 3 του ν. 3029/2002 (Α' 160) καταργήθηκε, από 01.06.2003, το Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης Μισθωτών (Τ.Ε.Α.Μ.), το οποίο είχε συσταθεί με το ν. 997/1979 (Α' 287) και είχε ενταχθεί στο Ι.Κ.Α. με το άρθρο 6 του ν. 1358/1983 (Α' 64), ως κλάδος υπό την ονομασία "Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων - Τομέας Επικουρικής Ασφάλισης Μισθωτών» («Ι.Κ.Α. Τ.Ε.Α.Μ.»), παράλληλα δε συνεστήθη, από την ίδια ημερομηνία, το «Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης Μισθωτών» (Ε.Τ.Ε.Α.Μ.), ως ν.π.δ.δ. και καθολικός διάδοχος του καταργούμενου Ι.Κ.Α. - Τ.Ε.Α.Μ., στα δικαιώματα και στις υποχρεώσεις του οποίου υπεισήλθε (βλ. Σ.τ.Ε. 1219/2010, 1914/2005). Ακολούθως, με το άρθρο 35 παρ. 1 του ν. 4052/2012 (Α' 41) συνεστήθη, ως ν.π.δ.δ., με σκοπό την παροχή μηνιαίας επικουρικής συντάξεως λόγω γήρατος, αναπηρίας και θανάτου στους ασφαλισμένους του, κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στις οικείες διατάξεις, το «Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης» (Ε.Τ.Ε.Α.), με χρόνο ενάρξεως λειτουργίας την 1η Ιουλίου 2012, στο οποίο προβλέφθηκε (άρθρο 36 παρ. 1 του ν. 4052/2012) η ένταξη, μεταξύ άλλων ταμείων, τομέων και κλάδων επικουρικής ασφαλίσεως, και του Ε.Τ.Ε.Α.Μ (βλ. Σ.τ.Ε. 2025/2018, 711, 712/2016, 3706/2015). Ακολούθως δε, δυνάμει των διατάξεων των άρθρων 74 και 90 του ν. 4387/2016, το Ε.Τ.Ε.Α., από 01.01.2017, μετονομάστηκε σε «Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης και Εφάπαξ Παροχών» (Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π.). Από τις ανωτέρω διατάξεις συνάγεται ότι επί διαφορών, οι οποίες έχουν ως αντικείμενο την παροχή επικουρικής συντάξεως σε πρόσωπα που υπάγονται στην ασφάλιση του Τ.Ε.Α.Μ., Ι.Κ.Α. – Τ.Ε.Α.Μ., Ε.Τ.Ε.Α.Μ., εν συνεχεία δε του Ε.Τ.Ε.Α. (ήδη, από 01.01.2017, Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π.), παθητικώς νομιμοποιούμενος διάδικος είναι το τελευταίο τούτο νομικό πρόσωπο, ανεξαρτήτως αν η πράξη παροχής επικουρικής συντάξεως έχει εκδοθεί από όργανα του Ι.Κ.Α. – Ε.Τ.Α.Μ., τα οποία διέκπεραιώνουν αρμοδίως, στο όνομα και για λογαριασμό του Ε.Τ.Ε.Α. (και ήδη Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π.), τις πάσης φύσεως εργασίες του τελευταίου επί θεμάτων σχετικών με τις παροχές αυτού (άρθρο μόνο της Φ20021/8228/372/27.4.2005, Β' 616/10.5.2005 αποφάσεως του Υφυπουργού Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας). Ενόψει τούτων, κατά το μέρος που η υπό κρίση υπόθεση αφορά σε χορήγηση επικουρικής συντάξεως

Αριθμός απόφασης: Α18155/2019

αναπηρίας, η δίκη νομίμως συνεχίζεται από το Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π., κατ' άρθρο 85 παρ. 11 του ν. 4387/2016, ως καθ' ου, το οποίο νομίμως παρέστη κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της υποθέσεως (βλ. Σ.Τ.Ε. 2742/2018 7μ., 2396/2018, 2094/2017). Εξ άλλου, νομίμως χωρεί η συζήτηση της υποθέσεως κατά την παρούσα δικάσιμο της 17ης.10.2019, απολειπομένου του πρώτου καθ' ου Ε.Φ.Κ.Α., ενόψει της εμπροθέσμου και νομίμου κλητεύσεως αυτού για την αρχικώς ορισθείσα δικάσιμο της 18ης.10.2018 (βλ. σχετικά το οικείο από 20.02.2018 αποδεικτικό του επιμελητή δικαστηρίων Κωσταριά Νικολάου προς το Ι.Κ.Α. – Ε.Τ.Α.Μ. περί επιδόσεως σε αυτό της υπ' αρ. ΚΑ9929/13.02.2018 κλήσεως), οπότε η συζήτηση της υποθέσεως αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 07ης.02.2019, χωρίς νέα κλήτευση των διαδίκων, οπότε αναβλήθηκε και πάλι για την δικάσιμο της 09ης.05.2019, ομοίως χωρίς νέα κλήτευση των διαδίκων, οπότε αναβλήθηκε για την παρούσα δικάσιμο, ομοίως χωρίς νέα κλήτευση των διαδίκων, κατ' άρθρο 135 παρ. 4 του κυρωθέντος με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999 Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (Κ.Δ.Δ., Α' 97). Εφόσον δε η κρινόμενη προσφυγή έχει ασκηθεί εμπροθέσμως και κατά τα λοιπά παραδεκτώς, είναι περαιτέρω εξεταστέα κατ' ουσίαν.

3. Επειδή, με την παράγραφο 4 εδ. α' του άρθρου 28 του α.ν. 1846/1951 (Α' 179), όπως αντικαταστάθηκε από την παράγραφο 1 του άρθρου 27 του ν. 1902/1990 (Α' 138), ορίζεται ότι ο ασφαλισμένος έχει δικαίωμα για σύνταξη λόγω αναπηρίας, αν έγινε ανάπηρος κατά την έννοια της παραγράφου 5 του άρθρου τούτου και πραγματοποίησε τον εκεί οριζόμενο αριθμό ημερών εργασίας. Περαιτέρω, οι διατάξεις της παραγράφου 5 του άρθρου 28 του α.ν. 1846/1951, όπως αντικαταστάθηκε αρχικά από το άρθρο 27 παρ. 1 του ν. 1902/1990 (Α' 138) και, εν συνεχεία, η περίπτωση στ' της παραγράφου 5 από την παράγραφο 3 του ν. 1976/1991 (Α' 184), ορίζουν: «5. α) Ο ασφαλισμένος θεωρείται βαριά ανάπηρος αν λόγω παθήσεως ή βλάβης ή εξασθένησης σωματικής ή πνευματικής, μεταγενέστερης της υπαγωγής του στην ασφάλιση, ετήσιας τουλάχιστο διάρκειας κατά ιατρική πρόβλεψη, δεν μπορεί να κερδίζει από εργασία που ανταποκρίνεται στις δυνάμεις, τις δεξιότητες και τη μόρφωσή του περισσότερο από το ένα πέμπτο (1/5) του ποσού που συνήθως κερδίζει σωματικά και πνευματικά υγιής άνθρωπος της ίδιας μόρφωσης. β) Ο ασφαλισμένος θεωρείται ανάπηρος αν λόγω παθήσεως ή βλάβης ή εξασθένησης σωματικής ή

Αριθμός απόφασης: Α18155/2019

πνευματικής, μεταγενέστερης της υπαγωγής του στην ασφάλιση, διάρκειας ενός έτους το λιγότερο κατά ιατρική πρόβλεψη, δεν μπορεί να κερδίζει από εργασία που ανταποκρίνεται στις δυνάμεις, τις δεξιότητες, τη μόρφωση και τη συνηθισμένη επαγγελματική του απασχόληση, περισσότερο από το ένα τρίτο (1/3) του ποσού που συνήθως κερδίζει στην ίδια επαγγελματική κατηγορία σωματικά και πνευματικά υγιής άνθρωπος της ίδιας μόρφωσης. γ) Ο ασφαλισμένος θεωρείται μερικά ανάπηρος αν λόγω πάθησης ή βλάβης ή εξασθένησης σωματικής ή πνευματικής, μεταγενέστερης της υπαγωγής του στην ασφάλιση, εξάμηνης το λιγότερο κατά ιατρική πρόβλεψη διάρκειας, δεν μπορεί να κερδίζει από εργασία που ανταποκρίνεται στις δυνάμεις, τις δεξιότητες, τη μόρφωση και τη συνηθισμένη επαγγελματική του απασχόληση, περισσότερο από το μισό (1/2) του ποσού που συνήθως κερδίζει στην ίδια περιφέρεια και επαγγελματική κατηγορία σωματικά και πνευματικά υγιής άνθρωπος της ίδιας μόρφωσης ... στ) Κατά τον προσδιορισμό του βαθμού της αναπηρίας σύμφωνα με τα ανωτέρω εδάφια α', β' και γ', το ποσοστό αναπηρίας που οφείλεται σε ιατρικά κριτήρια μπορεί να αυξηθεί και μέχρι 17 ποσοστιαίες μονάδες, λόγω κοινωνικών κριτηρίων ή κριτηρίων αγοράς εργασίας. ζ) Εφ' όσον ο ασφαλισμένος κρίνεται βαριά ανάπηρος κατά την έννοια του ανωτέρω εδαφίου α' δικαιούται σύνταξη ίση με την οριζόμενη κατά το άρθρο 29 παρ. 1 του παρόντος νόμου. Εφ' όσον ο ασφαλισμένος κρίνεται ανάπηρος κατά την έννοια του ανωτέρω εδαφίου β', δικαιούται τα τρία τέταρτα (3/4) της σύνταξης αυτής και εφ' όσον κρίνεται μερικά ανάπηρος κατά την έννοια του ανωτέρω εδαφίου γ', δικαιούται το μισό (1/2) της σύνταξης αυτής. ...».

4. Επειδή, από τον συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων συνάγεται ότι το δικαίωμα προς λήψη συντάξεως λόγω αναπηρίας συναρτάται όχι προς αμιγώς αντικειμενικά κριτήρια, σχετικά με τον ιατρικό καθορισμό ορισμένου ποσοστού ανικανότητας προς εργασία λόγω βλάβης ή παθήσεως ή εξασθένησεως σωματικής ή πνευματικής, αλλά προς την εκ της αιτίας αυτής αδυναμία του ασφαλισμένου να κερδίζει τα προς βιοπορισμό αναγκαία μέσα, η στάθμιση της οποίας στηρίζεται σε υποκειμενικά κριτήρια, δηλαδή την, σε συσχετισμό προς τη διαπιστωθείσα πάθηση, βλάβη ή εξασθένηση, ικανότητα αυτού για εργασία που να μπορεί να αποφέρει τα αναλόγως προς τις διαβαθμίσεις της αναπηρίας κατώτατα ποσοστά προσόδου, σε σχέση με την

Αριθμός απόφασης: Α18155/2019

πρόσοδο υγιούς ανθρώπου, όπως αυτή προσδιορίζεται στις εν λόγω διατάξεις (Σ.τ.Ε. 29/2017 7μ., 122/2015, 2678/2011, 2040/2009). Ο κατά τα ανωτέρω προσδιορισμός της ασφαλιστικής αναπηρίας, με σκοπό την λήψη συντάξεως λόγω αναπηρίας, ανατίθεται στα ασφαλιστικά όργανα του Ι.Κ.Α. και, σε περίπτωση αμφισβητήσεως, στα αρμόδια τακτικά διοικητικά δικαστήρια, τα οποία, επιλαμβανόμενα σχετικής προσφυγής, διαπιστώνουν το ποσοστό της ασφαλιστικής αναπηρίας, εκτιμώντας αιτιολογημένα, κατά τις διακρίσεις και υπό τις προϋποθέσεις του νόμου, την επίδραση της ιατρικώς διαπιστωθείσης αναπηρίας στην βιοποριστική ικανότητα του ασφαλισμένου (βλ. Σ.τ.Ε. 29/2017 7μ., 3336/2012, 1344/2009). Ήτοι, αποφαινόμενοι για τη συνδρομή των προϋποθέσεων συνταξιοδότησεως του ασφαλισμένου από ασφαλιστική άποψη, συνεκτιμώντας, εκτός από τις παθήσεις του, το επάγγελμά του, την ηλικία του, τη μόρφωσή του, τη δυνατότητά του να προσαρμοσθεί στο προηγούμενο επάγγελμά του ή σε άλλο παρεμφερές που να ανταποκρίνεται στις δυνάμεις του, καθώς και τις συνθήκες στην αγορά εργασίας στο συγκεκριμένο τόπο και χρόνο (βλ. Σ.τ.Ε. 1057/2015, 3336/2012, 452/2011, 1331, 1694/2009, 624, 1915/2005). Προκειμένου δε να προσδιορίσουν το ποσοστό της ασφαλιστικής αναπηρίας του ασφαλισμένου, μπορούν να αυξήσουν το προσδιορισθέν από τις υγειονομικές επιτροπές ποσοστό της οφειλομένης σε ιατρικά κριτήρια αναπηρίας του, έως δέκα επτά (17) ποσοστιαίες μονάδες, με βάση κοινωνικά κριτήρια ή κριτήρια αγοράς εργασίας (Σ.τ.Ε. 712/2016, 1057/2015, 3426/2009, 3803/2008). Εξ άλλου, κατά την έννοια των άρθρων 6 παρ. 1, 14 παρ. 4 και 27 επ. του Κανονισμού Ασφαλιστικής Αρμοδιότητας του Ι.Κ.Α. (Α.Υ.Ε. 57440/13.1/7.2.1938, Β' 33, εφεξής Κ.Α.Α.), οι υγειονομικές επιτροπές του Ι.Κ.Α., ήδη δε οι υγειονομικές επιτροπές του Κέντρου Πιστοποίησης Αναπηρίας (ΚΕ.Π.Α.) [οι οποίες, έως την έκδοση του Κανονισμού, με τον οποίο θα ρυθμίζεται το κανονιστικό πλαίσιο της συστάσεως, λειτουργίας και ασφαλιστικής αρμοδιότητας τους, συστήνονται και λειτουργούν σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις των άρθρων 27, 28, 29, 30, 33, 34, 35, 36, 37 του Κ.Α.Α. του Ι.Κ.Α. - Ε.Τ.Α.Μ., κατ' άρθρον 6 του ν. 3863/2010 (Α' 115), το οποίο διατηρήθηκε σε ισχύ με την παράγραφο 2 του άρθρου 23 του ν. 3918/2011 (Α' 31)], είναι αποκλειστικά αρμόδιες για τη διαπίστωση της φύσεως, της εκτάσεως, των αιτίων της παθήσεως του ασφαλισμένου, καθώς και για τον καθορισμό του ποσοστού

Αριθμός απόφασης: Α18155/2019

ανατομοφυσιολογικής βλάβης του αιτουμένου σύνταξη λόγω αναπηρίας και της διάρκειάς αυτής. Η δε κρίση σχετικώς με την ιατρική αναπηρία και το ποσοστό της είναι, κατ' αρχήν, αυτοτελής για κάθε χρονική περίοδο (Σ.Τ.Ε. 122/2015, 3532/2013, 828/2012, 870/2011, 2040/2009 κ.α.), ωστόσο, στην περίπτωση κατά την οποία το ποσοστό ιατρικής αναπηρίας του ασφαλισμένου για τις ίδιες παθήσεις διαφοροποιείται σε διαδοχικά χρονικά διαστήματα, οι αρμόδιες υγειονομικές επιτροπές οφείλουν να αιτιολογούν ειδικώς τη διαφοροποίηση αυτή (βλ. Σ.Τ.Ε. 3316/2009, 569/1993, 3011/1990 κ.ά.). Οι οριστικές γνωματεύσεις των επιτροπών αυτών (ήτοι είτε των πρωτοβαθμίων που δεν έχουν προσβληθεί με ένσταση είτε των δευτεροβαθμίων υγειονομικών επιτροπών), όταν εκδίδονται νομίμως και αιτιολογούνται επαρκώς, είναι δεσμευτικές για τα ασφαλιστικά όργανα και για τα, κατά το άρθρο 7 του ν. 702/1977, επιλαμβανόμενα, ακολούθως, τακτικά διοικητικά δικαστήρια, όσον αφορά στα ανωτέρω, ιατρικής φύσεως, ζητήματα (βλ. Σ.Τ.Ε. 29/2017 7μ., 2786/2015, 3336/2012, 51/2004). Τέλος, ιατρικές γνωματεύσεις που δεν είναι προσηκόντως αιτιολογημένες, καθιστούν πλημμελώς αιτιολογημένες και τις πράξεις των οικείων ασφαλιστικών οργάνων ή αποφάσεων των διοικητικών δικαστηρίων της ουσίας που στηρίζονται στις γνωματεύσεις αυτές (Σ.Τ.Ε. 2786/2015, 551/2007, 837/2004, 171, 1869/2001 κ.ά.).

5. Επειδή, εξ άλλου, ο ν. 997/1979 «Περί συστάσεως Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Μισθωτών και ετέρων τινών διατάξεων» (Α' 287), που εξακολουθεί να ισχύει και μετά την αντικατάσταση του Ι.Κ.Α. - Τ.Ε.Α.Μ. από το Ε.Τ.Ε.Α.Μ., κατ' άρθρον 6 παρ. 18 του ν. 3029/2002 (Α' 160) και ακολούθως από το Ε.Τ.Ε.Α. (και ήδη Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π.), ορίζει στο άρθρο 5 παρ. 2: «Ο ησφαλισμένος παρά τω Ταμείω δικαιούται συντάξεως λόγω αναπηρίας, εάν μετά την έναρξιν λειτουργίας του Ταμείου, έτυχε συντάξεως λόγω αναπηρίας εκ του Ι.Κ.Α. ή ετέρου φορέως κυρίας ασφαλίσεως αυτού ...» και στο άρθρο 6, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 17 παρ. 2 του ν. 1539/1985 (Α' 64): «Η κρίση του αρμόδιου, για την αναγνώριση δικαιώματος σε σύνταξη αναπηρίας, οργάνου του ΙΚΑ ή άλλου φορέα κύριας ασφάλισης, ως προς το βαθμό της αναπηρίας και τη χρονική της διάρκεια είναι υποχρεωτική και για τα αρμόδια για την αναγνώριση δικαιώματος σε σύνταξη από το ΙΚΑ - ΤΕΑΜ όργανα του ΙΚΑ». Από τις τελευταίες αυτές διατάξεις

Αριθμός απόφασης: Α18155/2019

συνάγεται ότι η επικουρική σύνταξη αναπηρίας έχει παρακολουθηματικό χαρακτήρα σε σχέση με την κύρια σύνταξη αναπηρίας (Σ.τ.Ε. 3422/2017 7μ., 2003/2014, 2043/2009, 1691/2003 7μ.). Η κρίση δε του κυρίου ασφαλιστικού φορέα ως προς τον βαθμό αναπηρίας του ασφαλισμένου και τη διάρκειά της είναι δεσμευτική για τα αρμόδια όργανα του (ήδη) Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π. - συνεπώς και για τα τακτικά διοικητικά δικαστήρια, εφόσον η υπόθεση αχθεί ενώπιόν τους - και δεν μπορούν να αποστούν από αυτήν (Σ.τ.Ε. 1225/2012, 354, 2716, 2940/2009, 2169/2007).

6. Επειδή, τέλος, το διοικητικό δικαστήριο, επιλαμβανόμενο προσφυγής, κατά τα άρθρα 7 παρ. 1 εδ. α' του ν. 702/1977 (Α' 268) και 68 παρ. 2 και 79 του κυρωθέντος με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999 Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (Κ.Δ.Δ., Α' 97), στρεφόμενης κατά πράξεως οργάνων του οικείου ασφαλιστικού οργανισμού, απορριπτικής ασφαλιστικού αιτήματος, μπορεί όχι μόνο να ακυρώσει την προσβαλλόμενη πράξη, αλλά έχοντας πλήρη δικαιοδοσία, να προβεί στη διαμόρφωση του ουσιαστικού περιεχομένου του ασφαλιστικού δικαιώματος (βλ. Σ.τ.Ε. 627/2019, 1796/2017, 1030/2015, 2019/2007 7μ.).

7. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτουν τα εξής: Ο προσφεύγων, γεννηθείς το έτος 1963, πραγματοποίησε στην κύρια ασφάλιση του Ι.Κ.Α. – Ε.Τ.Α.Μ. 7.962 ημέρες εργασίας, απασχολούμενος ως εργάτης καθαριότητας στον Δήμο Μελισσίων Αττικής, κατά το χρονικό διάστημα από το έτος 1979 έως τον 9^ο/2005 και στην ασφάλιση του Ι.Κ.Α. – Τ.Ε.Α.Μ., εν συνεχεία δε του Ε.Τ.Ε.Α.Μ. 7.457 ημέρες εργασίας κατά το χρονικό διάστημα από τον 2^ο/1983 έως τον 9^ο/2005. Κατόπιν διακοπής της ασφαλιστέας απασχολήσεώς του την 27^η.08.2005, ο προσφεύγων υπέβαλε τις υπ' αρ. πρωτ. 1173/24.05.2006 και 1174/24.05.2006 αιτήσεις, με τις οποίες ζήτησε να του χορηγηθεί κύρια και επικουρική σύνταξη λόγω αναπηρίας από κοινή νόσο από το Ι.Κ.Α. – Ε.Τ.Α.Μ. και το Ε.Τ.Ε.Α.Μ., αντιστοίχως. Με τις υπ' αρ. πρωτ. 328/15.02.2007 και 329/15.02.2007 αποφάσεις του Διευθυντή του Τοπικού Υποκαταστήματος Αμαρουσίου του Ι.Κ.Α. – Ε.Τ.Α.Μ., απονεμήθηκε στον ανωτέρω κύρια και επικουρική, αντιστοίχως, σύνταξη λόγω μερικής αναπηρίας από κοινή νόσο, ίση με το 50% της πλήρους συντάξεως, για το χρονικό από 12.05.2006 έως 31.05.2008, σύμφωνα με την υπ' αρ. 2202/17.10.2006 γνωμάτευση της 3^{ης}

Αριθμός απόφασης: Α18155/2019

Πρωτοβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής (Α.Υ.Ε.) του Υποκαταστήματος Συντάξεων, κατά την οποία αυτός, έχοντας υποβληθεί σε πλαστική προσθίου χιαστού και μηνισκεκτομή αριστερού γόνατος, έπασχε από ύδραρθρο καθώς και από κρίσεις επιληψίας υπό αγωγή (μονοθεραπεία), κρίθηκε δε ανάπηρος σε ποσοστό 55% κατά ιατρική πρόβλεψη για το ίδιο ως άνω χρονικό διάστημα. Ακολούθως, η χορήγηση της ως άνω κυρίας και επικουρικής συντάξεως παρατάθηκε διαδοχικά, με αποφάσεις του ίδιου οργάνου (υπ' αρ. πρωτ. 1224/13.06.2008, 1225/13.06.2008, 1466/17.08.2010 και 1467/17.08.2010), για τα χρονικά διαστήματα από 01.06.2008 έως 31.05.2010 και από 01.06.2010 έως 31.05.2012, βάσει αντιστοιχών γνωματεύσεων των αρμοδίων Υγειονομικών Επιτροπών του ως άνω Υποκαταστήματος, κατά τις οποίες ο προσφεύγων είχε κριθεί ομοίως ανάπηρος σε ποσοστό 55%. Ειδικότερα, όσον αφορά στο τελευταίο χρονικό διάστημα από 01.06.2010 έως 31.05.2012, με την υπ' αρ. 1173/04.08.2010 γνωμάτευση της Β.Υ.Ε. διαπιστώθηκαν στον προσφεύγοντα οι εξής παθήσεις: «Γενικευμένες Ε' κρίσεις υπό αγωγή Difenal, μη επαρκώς ελεγχόμενες. Μηνισκεκτομή – συνδεσμοπλαστική Π.Χ.Σ. αρ. με καλή λειτουργικότητα αριστερού γόνατου.». Εν συνεχεία, προκειμένου να παραταθεί η συνταξιοδότησή του και για το επόμενο χρονικό διάστημα, ήτοι από 01.06.2012 έως 31.05.2014, ο προσφεύγων παραπέμφθηκε προς εξέταση στην αρμόδια Α.Υ.Ε. του Κέντρου Πιστοποίησης Αναπηρίας (ΚΕ.Π.Α.) του Περιφερειακού Υποκαταστήματος Απονομής Συντάξεων του Ι.Κ.Α. - Ε.Τ.Α.Μ., η οποία με την υπ' αρ. 09905/2013/5610/27.08.2013 γνωμάτευσή της, αφού αποφάνθηκε ότι ο προσφεύγων παρουσίαζε τις εξής παθήσεις: «Συνδεσμοπλαστική προσθίου χιαστού λόγω ρήξης αυτού με ατροφία τετρακεφάλου. Ιστορικό επιληψίας υπό μονοθεραπεία.», προσδιόρισε το συνολικό ποσοστό αναπηρίας του σε 40%, κατά ιατρική πρόβλεψη, από 01.06.2012 έως 31.12.2013. Κατόπιν ασκήσεως ενστάσεως του προσφεύγοντος κατά της ανωτέρω γνωματεύσεως, αυτός παραπέμφθηκε προς εξέταση στη Δευτεροβάθμια Υγειονομική Επιτροπή (Β.Υ.Ε.) του ίδιου ως άνω ΚΕ.Π.Α., η οποία με την υπ' αρ. 09905/2014/2595/31.03.2014 γνωμάτευσή της, αποφάνθηκε ότι ο προσφεύγων παρουσίαζε τις εξής παθήσεις: «Κρίσεις Ε' γενικευμένου τύπου υπό μονοθεραπεία. Χειρουργηθείσα ρήξη χιαστού προ ετών με πλήρη λειτουργικότητα σήμερα.»,

Αριθμός απόφασης: Α18155/2019

προσδιόρισε δε το συνολικό ποσοστό αναπηρίας του σε 40%, κατά ιατρική πρόβλεψη, από 01.06.2012 έως 31.05.2014, επικυρώνοντας κατ' ουσίαν την ανωτέρω γνωμάτευση της Α.Υ.Ε. ΚΕ.Π.Α. και αναθεωρώντας αυτήν ως προς τον χρόνο. Ακολούθως, ο Διευθυντής του Τοπικού Υποκαταστήματος Αμαρουσίου του Ι.Κ.Α. - Ε.Τ.Α.Μ., με την πρώτη προσβαλλόμενη υπ' αρ. πρωτ. 907/06.06.2014 απόφαση, αφού συνεκτίμησε την ως άνω γνωμάτευση της Β.Υ.Ε. ΚΕ.Π.Α., τα κριτήρια της αγοράς εργασίας και το εργασιακό περιβάλλον του προσφεύγοντος, διέκοψε από 01.06.2012 την καταβολή της κυρίας συντάξεως μερικής αναπηρίας από κοινή νόσο σε αυτόν, με την αιτιολογία ότι «δεν κρίνεται ανάπηρος κατά την έννοια της παρ. 5 εδάφια α, β και γ του άρθρου 27 του ν.1902/1990 (ποσοστό αναπηρίας 80%, 66,6% και 50%)». Κατ' επίκληση της ανωτέρω υπ' αρ. πρωτ. 907/06.06.2014 αποφάσεως εκδόθηκε και η υπ' αρ. 908/06.06.2014 δεύτερη προσβαλλόμενη απόφαση του ίδιου ως άνω Διευθυντή, με την οποία ομοίως διακόπηκε, από 01.06.2012, η καταβολή επικουρικής συντάξεως λόγω μερικής αναπηρίας από κοινή νόσο από το Ε.Τ.Ε.Α. (και, ήδη, Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π.) στον προσφεύγοντα.

8. Επειδή, με την κρινόμενη προσφυγή, όπως οι λόγοι αυτής αναπτύχθηκαν με το νομίμως κατατεθέν την 22η.10.2019 υπόμνημα, ο προσφεύγων ζητεί να ακυρωθούν οι ως άνω υπ' αρ. 907/06.06.2014 και 908/06.06.2014 αποφάσεις και να αναγνωρισθεί ότι είναι ανάπηρος σε ποσοστό 50% και άνω για τη χρονική περίοδο από 01.06.2012 έως 31.05.2014, ώστε να του χορηγηθεί κύρια και επικουρική σύνταξη μερικής αναπηρίας από κοινή νόσο, ίση με το 50% της πλήρους, για την ως άνω χρονική περίοδο. Ειδικότερα, ως προς την κατάσταση της υγείας του, ο προσφεύγων προβάλλει ότι, λόγω του σοβαρού προβλήματος επιληψίας που αντιμετωπίζει, τόσο κατά τη διάρκεια της ημέρας, όσο και της νύχτας, πάσχει από συχνή ζάλη, τάσεις προς έμετο, ανησυχία, ταραχή, απώλεια των αισθήσεών του και αστάθεια κατά τη βόδιση, ενώ το αριστερό κάτω άκρο του δεν έχει αποκατασταθεί πλήρως, οι δε θεράποντες ιατροί, λαμβάνοντας υπόψη τις ανωτέρω παθήσεις του, συνέστησαν τη διακοπή οιασδήποτε επαγγελματικής απασχολήσεως από αυτόν. Ενόψει των ανωτέρω, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι δεν είναι, πλέον, ικανός να ασκήσει το επάγγελμα του βοηθού καθαριότητας, το οποίο ασκούσε αποκλειστικά από το έτος 1982 έως και το έτος 2005, οπότε και διέκοψε την εργασία του λόγω υποβολής του

Αριθμός απόφασης: Α18155/2019

σε χειρουργική επέμβαση έσω μηνίσκου αριστερού γόνατος και προσθίου χιαστού συνδέσμου, δοθέντος ότι η εργασία του βοηθού αποκομιδής απορριμάτων είναι χειρωνακτική, ορθοστατική και ιδιαίτερα ανθυγιεινή, αφού επιτάσσει τη συνεχή επαφή με απορρίματα. Περαιτέρω, προβάλλει ότι, όντας απόφοιτος δημοτικού σχολείου και, εν συνεχεία, σχολής τορναδόρων, δεν είναι ικανός να ασκήσει οιοδήποτε άλλο επάγγελμα παρά μόνο αυτό του βοηθού καθαριότητας ή παρεμφερές προς αυτό, ενώ, σε κάθε περίπτωση, ισχυρίζεται ότι η οικονομική κρίση, η προχωρημένη ηλικία του (51 ετών), καθώς και οι παθήσεις του, οι οποίες δεν σημείωσαν καμία βελτίωση και η γενικότερη κατάσταση της υγείας του δεν ενθαρρύνουν κανέναν εργοδότη να προβεί σε πρόσληψή του, ο ίδιος δε υποστηρίζει ότι, ασκώντας το ίδιο ή παρεμφερές προς αυτό επάγγελμα, δεν θα μπορούσε να κερδίζει, από 01.06.2012 έως 31.05.2014, περισσότερο από το 50% του ποσού που θα κέρδιζε ένας υγιής άνθρωπος της ίδιας επαγγελματικής κατηγορίας, στον ίδιο τόπο και χρόνο. Εξ άλλου, προβάλλει ότι, από τη διακοπή της καταβολής της κυρίας και επικουρικής συντάξεως μερικής αναπηρίας από κοινή νόσο σε αυτόν από το Ι.Κ.Α. – Ε.Τ.Α.Μ. και το Ε.Τ.Ε.Α. αντιστοίχως, δεν έχει κανένα άλλο εισόδημα και παραμένει άνεργος, αδυνατώντας να ασκήσει οιοδήποτε επάγγελμα. Όπως δε ισχυρίζεται ο προσφεύγων, με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις ουδόλως ελήφθησαν υπόψη από τα αρμόδια ασφαλιστικά όργανα για τον προσδιορισμό της ασφαλιστικής του αναπηρίας όλα τα ανωτέρω, συνεκτιμωμένων και των κριτηρίων της αγοράς εργασίας καθώς και των εν γένει κοινωνικών κριτηρίων, όπως αυτά ορίζονται από το νομοθέτη, προκειμένου να προβούν σε προσαύξηση του ποσοστού αναπηρίας του κατά 17 ποσοστιαίες μονάδες (17%), αλλά αυτά αρκέστηκαν σε επανάληψη του ποσοστού ιατρικής αναπηρίας του, όπως αυτό προσδιορίσθηκε από την αρμόδια Β.Υ.Ε. σε ποσοστό 40%, κατά παράβαση της κειμένης νομοθεσίας. Περαιτέρω, ο προσφεύγων προβάλλει, κατ'ορθή εκτίμηση του σχετικού λόγου, ότι η πρώτη προσβαλλόμενη υπ' αρ. 907/06.06.2014 απόφαση είναι μη νόμιμη και πρέπει να ακυρωθεί, για τον λόγο ότι στηρίχθηκε στην υπ' αρ. 09905/2014/2595/31.03.2014 γνωμάτευση της Β.Υ.Ε., η οποία προσδιόρισε το ποσοστό της ιατρικής του αναπηρίας για το χρονικό διάστημα από 01.06.2012 έως 31.05.2014 σε 40%, αποκλίνοντας εμφανώς από τη γνωμάτευση της προγενέστερης Β.Υ.Ε. για το αμέσως προηγούμενο χρονικό

Αριθμός απόφασης: Α18155/2019

του κυρίου φορέα ασφαλίσεως για τον φορέα επικουρικής ασφαλίσεως, όσον αφορά στον προσδιορισμό του ποσοστού αναπηρίας του ασφαλισμένου.

9. Επειδή, υπό τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά και τις προπαρατεθείσες διατάξεις, όπως αυτές ερμηνεύθηκαν στη μείζονα σκέψη της παρούσας, το Δικαστήριο, λαμβάνοντας ειδικότερα υπόψη α) ότι η προαναφερόμενη υπ' αρ. 09905/2014/2595/31.03.2014 γνωμάτευση της Β.Υ.Ε. του ΚΕ.Π.Α. του Ι.Κ.Α. – Ε.Τ.Α.Μ. που επελήφθη οριστικώς επί του ιατρικής φύσεως ζητήματος για τον καθορισμό της αναπηρίας του προσφεύγοντος κατά το χρονικό διάστημα από 01.06.2012 έως 31.05.2014 και η οποία παρίσταται πλήρως και ειδικώς αιτιολογημένη, δοθέντος ότι έλαβε υπόψη της όλες τις παθήσεις από τις οποίες έπασχε ο προσφεύγων κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα, την φύση και την έκταση αυτών και την επίδρασή τους στην υγεία του, είναι δεσμευτική για το Δικαστήριο για τα ιατρικής φύσεως ζητήματα που κρίθηκαν, β) ότι η ως άνω κρίση της Β.Υ.Ε. δεν κλονίζεται από το γεγονός ότι ο προσφεύγων κρίθηκε για το αμέσως προγενέστερο του επιδίκου χρονικό διάστημα (από 01.06.2010 έως 31.05.2012), μερικά ανάπηρος με ποσοστό 55% κατά ιατρική πρόβλεψη, αφού, πέραν του ότι η ασφαλιστική κρίση ανά χρονικό διάστημα είναι αυτοτελής, τα ιατρικά ευρήματα που εντοπίστηκαν με την εν λόγω γνωμάτευση της Β.Υ.Ε. («Κρίσεις Ε' γενικευμένου τύπου υπό μονοθεραπεία. Χειρουργηθείσα ρήξη χιαστού προ ετών με πλήρη λειτουργικότητα σήμερα.») σε σχέση με αυτά που διαπιστώθηκαν με την προγενέστερη υπ' αρ. 1173/04.08.2010 γνωμάτευση της Β.Υ.Ε. για το χρονικό διάστημα από 01.06.2010 έως 31.05.2012 («Γενικευμένες Ε' κρίσεις υπό αγωγή DiphenaI, μη επαρκώς ελεγχόμενες. Μηνισκεκτομή – συνδεσμοπλαστική Π.Χ.Σ. αρ. με καλή λειτουργικότητα αριστερού γονάτου.»), παρουσιάζονται βελτιωμένα, χωρίς συνεπώς να απαιτείται ειδική αιτιολογία από την Β.Υ.Ε. ως προς την διαφοροποίηση του ποσοστού αναπηρίας που έκρινε, όπως αβασίμως προβάλλεται από τον προσφεύγοντα, γ) ότι, βάσει της προαναφερομένης γνωματεύσεως, το συνολικό ποσοστό της ιατρικής αναπηρίας του προσφεύγοντος, για το χρονικό διάστημα από 01.06.2012 έως 31.05.2014, ανέρχεται σε ποσοστό 40%, οφειλόμενο σε κοινή νόσο, και, ως εκ τούτου, υφίσταται πεδίο καθορισμού της ασφαλιστικής του αναπηρίας, δ) ότι η ασφαλιστική αναπηρία του καθορίζεται επί τη βάσει του ανωτέρω συνολικού

Αριθμός απόφασης: Α18155/2019

ποσοστού ιατρικής του αναπηρίας, το οποίο μπορεί να αυξηθεί έως 17 ποσοστιαίες μονάδες λόγω κοινωνικών κριτηρίων ή κριτηρίων αγοράς εργασίας, ε) το είδος και τη φύση του επαγγέλματός του (βοηθός αποκομιδής απορριμάτων), το οποίο είναι χειρωνακτικό και απαιτεί συνεχή ορθοστασία, αυξημένη ικανότητα κινήσεων του κορμού και των άκρων για την εκτέλεση των σχετικών εργασιών κατά την άσκησή του, στ) το είδος και τη φύση των παθήσεών του (κρίσεις επιληψίας γενικευμένου τύπου υπό μονοθεραπεία και χειρουργηθείσα ρήξη χιαστού προ ετών με πλήρη λειτουργικότητα σήμερα), οι οποίες, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, επηρεάζουν δυσμενώς, εκτός από την καθημερινότητα του προσφεύγοντος, κατά μείζονα λόγο τη συνέχιση της ίδιας ή άλλης παρεμφερούς εργασίας από αυτόν, καθώς μειώνουν την παραγωγικότητα του, ζ) την ηλικία του κατά το ανωτέρω κρίσιμο χρονικό διάστημα (49 - 51 ετών), η) ότι δεν προκύπτουν συγκεκριμένες γραμματικές γνώσεις του προσφεύγοντος που θα του επέτρεπαν την εύρεση και άσκηση άλλης εργασίας με ηπιότερη σωματική καταπόνηση, θ) τις εν γένει συνθήκες εργασίας που επικρατούν στον τόπο διαμονής του (Αττική), καθώς οι ευκαιρίες για απασχόληση, οι οποίες, κατά τα κοινώς γνωστά, δεν παρουσιάζουν αύξηση, είναι ακόμη πιο περιορισμένες για τον προσφεύγοντα, δοθέντος ότι στην αγορά εργασίας προτιμώνται νεότεροι και υγιέστεροι εργαζόμενοι που είναι σε θέση να ανταπεξέλθουν καλύτερα στις απαιτήσεις του επαγγέλματος και ι) τους όρους αμοιβής υγιούς μισθωτού της ίδιας επαγγελματικής κατηγορίας, κρίνει ότι ο προσφεύγων, κατά το χρονικό διάστημα από 01.06.2012 έως 31.05.2014, δεν μπορούσε να αποκερδαίνει, παρέχοντας την ίδια ή παρεμφερή εργασία που να ανταποκρίνεται στην ηλικία, τις δυνάμεις, τις δεξιότητες και τη μόρφωση του, περισσότερο από το 1/2 του ποσού, που συνήθως κερδίζει στην ίδια περιφέρεια και επαγγελματική κατηγορία ένας σωματικά και πνευματικά υγιής άνθρωπος του ίδιου μορφωτικού επιπέδου, και, συνεπώς, ήταν ασφαλιστικά ανάπηρος σε ποσοστό 50%, κατά την έννοια της διατάξεως του εδαφίου γ' της παραγράφου 5 του άρθρου 28 του α.ν. 1846/1951, όπως ισχύει, και συνέτρεχαν στο πρόσωπό του οι απαιτούμενες κατά νόμο προϋποθέσεις για την παράταση της χορηγήσεως προς αυτόν κυρίας συντάξεως λόγω μερικής αναπηρίας από κοινή νόσο, ίσης με το 1/2 της πλήρους, για το διάστημα αυτό. Περαιτέρω και ενόψει όσων έγιναν ερμηνευτικώς δεκτά στην πέμπτη σκέψη της παρούσας

Αριθμός απόφασης: Α18155/2019

περί της δεσμευτικότητας της ανωτέρω κρίσεως ως προς τον βαθμό της αναπηρίας του προσφεύγοντος για τη χορήγηση προς αυτόν επικουρικής συντάξεως, το Δικαστήριο κρίνει ότι ο προσφεύγων δικαιούταν και την αντίστοιχη επικουρική σύνταξη λόγω μερικής αναπηρίας από κοινή νόσο για το ως άνω χρονικό διάστημα. Ως εκ τούτου, οι προσβαλλόμενες υπ' αρ. 907/06.06.2014 και 908/06.06.2014 αποφάσεις του Διευθυντή του Τοπικού Υποκαταστήματος Αμαρουσίου του Ι.Κ.Α. – Ε.Τ.Α.Μ., με τις οποίες έγιναν δεκτά τα αντίθετα, είναι μη νόμιμες και πρέπει να ακυρωθούν, κατά τα βασίμως προβαλλόμενα με την κρινόμενη προσφυγή.

10. Επειδή, κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη προσφυγή, να ακυρωθούν οι υπ' αρ. 907/06.06.2014 και 908/06.06.2014 αποφάσεις του Διευθυντή του Τοπικού Υποκαταστήματος Αμαρουσίου του Ι.Κ.Α. – Ε.Τ.Α.Μ., να αναγνωρισθεί ότι ο προσφεύγων, κατά το χρονικό διάστημα από 01.06.2012 έως 31.05.2014, ήταν ασφαλιστικά ανάπηρος σε ποσοστό 50%, κατά την έννοια της διατάξεως του εδαφίου γ' της παραγράφου 5 του άρθρου 28 του α.ν. 1846/1951, όπως ισχύει, και, συνεπώς, δικαιούται να λάβει, για το ανωτέρω χρονικό διάστημα, κύρια σύνταξη μερικής αναπηρίας από κοινή νόσο από τον πρώτο των καθ' ων Ε.Φ.Κ.Α. και επικουρική σύνταξη μερικής αναπηρίας από την ίδια αιτία από το δεύτερο των καθ' ων Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π., ίσες με το 1/2 της πλήρους συντάξεως. Τέλος, να διαταχθεί η απόδοση του καταβληθέντος παραβόλου στον προσφεύγοντα (άρθρο 277 παρ. 9 εδ. α' του Κ.Δ.Δ.), να απαλλαγούν όμως τα καθ' ων ν.π.δ.δ., κατ' εκτίμηση των περιστάσεων, από τα δικαστικά έξοδα αυτού (άρθρο 275 παρ. 1 τελευταίο εδάφιο του Κ.Δ.Δ.).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δέχεται την προσφυγή.

Ακυρώνει τις υπ' αρ. 907/06.06.2014 και 908/06.06.2014 αποφάσεις του Διευθυντή του Τοπικού Υποκαταστήματος Αμαρουσίου του Ι.Κ.Α. – Ε.Τ.Α.Μ..

Αποφαίνεται ότι ο προσφεύγων ήταν ασφαλιστικά ανάπηρος σε

Αριθμός απόφασης: Α18155/2019

ποσοστό 50%, κατά την έννοια της διατάξεως του εδαφίου γ' της παραγράφου 5 του άρθρου 28 του α.ν. 1846/1951 (όπως η παράγραφος αυτή ισχύει μετά την αντικατάστασή της από το άρθρο 27 παρ. 1 του ν. 1902/1990), κατά το χρονικό διάστημα από 01.06.2012 έως 31.05.2014, κατά το οποίο δικαιούται να λάβει κύρια σύνταξη μερικής αναπηρίας από κοινή νόσο, ίση με το 1/2 της πλήρους, από το πρώτο των καθ' ων ν.π.δ.δ. (Ε.Φ.Κ.Α.) και επικουρική σύνταξη μερικής αναπηρίας, από την ίδια αιτία, ίση με το 1/2 της πλήρους από το δεύτερο των καθ' ων ν.π.δ.δ. (Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π.).

Διατάσσει την απόδοση του καταβληθέντος παραβόλου, ύψους είκοσι πέντε (25,00) ευρώ, στον προσφεύγοντα.

Απαλλάσσει τα καθ' ων ν.π.δ.δ. (Ε.Φ.Κ.Α. και Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π.) από τα δικαστικά έξοδα του προσφεύγοντος.

Η διάσκεψη του Δικαστηρίου έγινε στην Αθήνα στις 05.12.2019 και η απόφαση δημοσιεύθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, κατά την έκτακτη δημόσια συνεδρίαση της 19ης.12.2019.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΣΤΥΛΙΑΝΗ ΜΑΛΛΙΟΥ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ
ΧΡΥΣΗ ΚΑΛΑΜΑΡΑ-ΦΡΑΓΚΙΑΔΑΚΗ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΧΛΗΣ

Ακριβές αντίγραφο
Αθήνα 19-12-2019
Ο Προϊστάμενος του 9ου Τμήματος
Δημήτριος Τσιχλής

